Βουτιές από τον απάνω πόντε

written by Μάκης Μανέτας | 07.08.2018

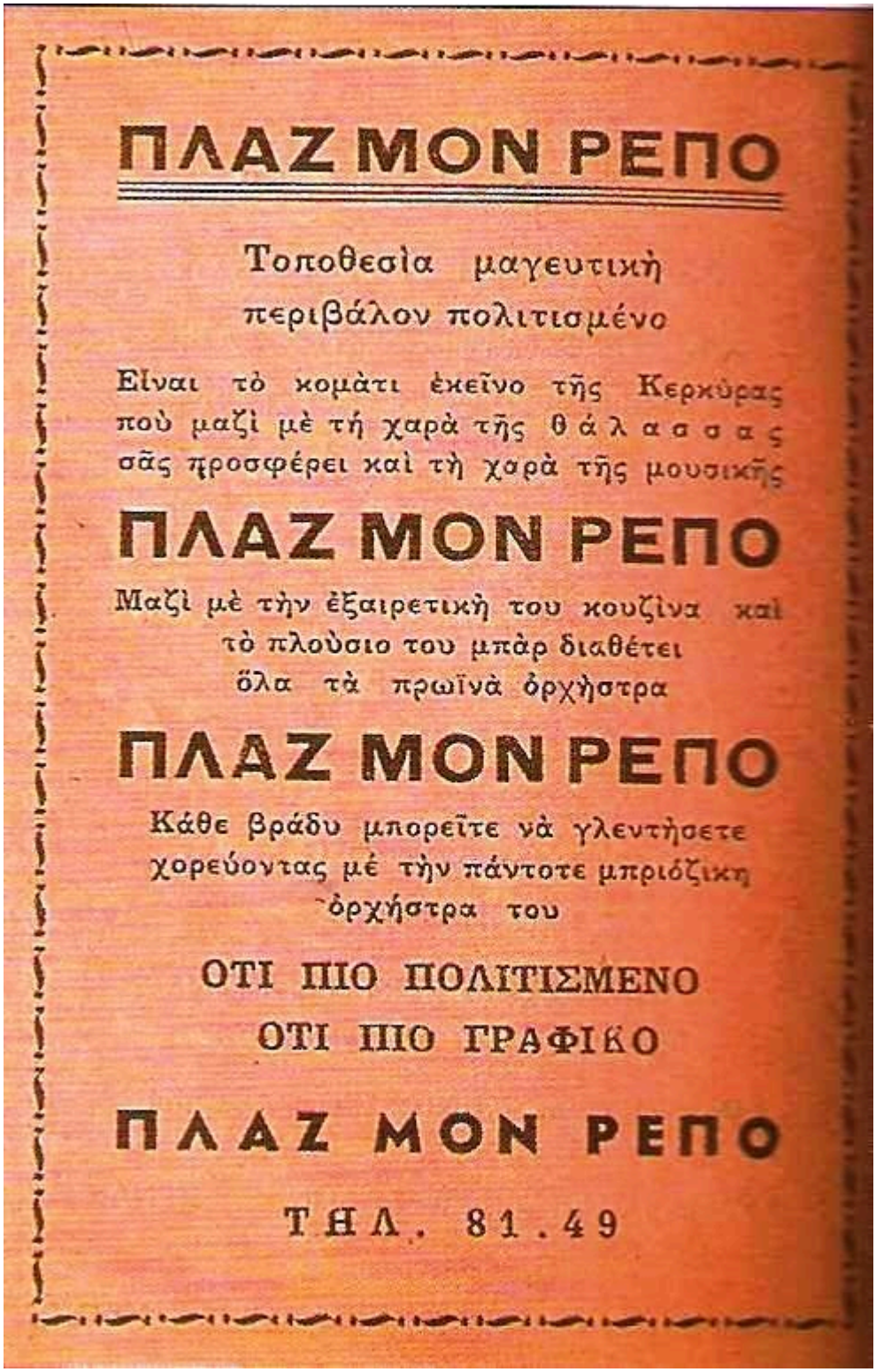

Το κείμενο αυτό γράφτηκε τον Αύγουστο του 2018…

Με αφορμή τη συζήτηση που ξεκίνησε για τις επεμβάσεις που γίνονται στα μπάνια του Μον Ρεπό θα ’θελα να καταθέσω τις σκέψεις μου ανάκατα με κάποιες αναμνήσεις.

Δε χρειάζεται πολύ περιττή κι ανούσια ψεύτικη αρχοντιά σε κάτι που είναι σωστά στημένο αλλά χρειάζεται βέβαια το φρεσκάρισμα και την ανανέωσή του, που κανονικά είναι έργο του ιδιοκτήτη, δηλαδή του Δήμου. Εκείνο που πρέπει να επισκευαστεί ή και να στρωθεί με ένα από τα καινούργια υλικά, τα ντεκ, είναι η μακριά ψηλή και φαρδιά μοναδική στη Κέρκυρα εξέδρα.

Τα λουτρά που τα φτιάξαν οι Ιταλοί, όπως και άλλα έργα (Κινηματοθέατρο Εθνικόν), και οι δρόμοι που ανοίξανε στα χωριά, έργα μακρόπνοα, ήταν επειδή λογαριάζανε ότι θα μένανε πολύ καιρό εδώ και ότι η βενετσιάνικη κατοχή θα κρατούσε ακόμη στον πληθυσμό φιλικά αισθήματα. Αναμφισβήτητα κάναν καλή δουλειά, με σωστή διάταξη, την πίστα για χορούς και το εστιατόριο κάτω απ’ τα δέντρα, και οι καμπίνες ολοτρόγυρα, και τα τετραπλά ντους.

Εμείς απ’ το Μαντούκι μόνο Κυριακάδες και σχόλες-άντε και καμμιά Τετάρτη απόγιομα μπορούσαμε να πάρουμε το λεωφορείο για το Κανόνι, να κατεβούμε στο Βασίλη και να πάμε με τα πόδια μέχρι τα μπάνια. Πήχτρα το λεωφορείο, ειδικά στο γυρισμό, κι αν σχολούσε η βάρδια στου Δεσύλλα γιόμιζε με γεροδεμένες μελαχρινές εργάτριες απ’ τα κλωστήρια.

Είχε πολύ κόσμο τις αργίες και δε φχαριστιόταν μπάνιο στα ρηχά κανένας, παρά μόνο αν ανοιγόταν κι έφτανε μέχρι την πλωτή εξέδρα, καμμιά τριανταριά μέτρα δεξιά από τον πόντε, γιατί η θάλασσα δεν έλεγε πολλά πράματα.

Ο βυθός δεν είναι καθαρός, έβγαζε πολύ φύκι και βλάστηση στον πάτο, γι’ αυτό και η μεγάλη γοητεία στο Μον Ρεπό ήταν οι βουτιές και το πήγαιν’έλα στον πόντε. Που στην άκρη του είχε ένα δεύτερο βατήρα πιο ψηλό, γύρω στα δυόμιση μέτρα όπου κείνοι που ’ξεραν έκαναν θεαματικές καταδύσεις. Αεροπλανάκια, και γωνίες, και κωλοτούμπες, φιγούρες και “αναισθησίες” για τα κορίτσια, αλλά και πολλές κοφινέτες – μπόμπες με τη πλάτη γυριστή στην επιφάνεια της θάλασσας που σκώνει πολύ νερό. Για να βρέχονται οι κυράδες που προσέχαν και ντύναν με σκούφο τα μαλλιά τους τη στιγμή που ανεβαίναν τις πλαϊνές σκάλες.

Κάναμε κι αγώνες ταχύτητας μέχρι την πλωτή για να πειράξουμε τα ζευγαράκια που προσπαθούσαν ν’ απομονωθούν και να ξαπλώσουν εκεί.

Αριστερά κάτι κούνιες και ένα μονόζυγο που πηγαίναν οι “Μασίστες” να κάνουν επίδειξη από τα μπράτσα τους με κόντρες στις έλξεις, στροφές και κάτι κόλπα από πίθηκες.
Περάσαν χρόνια για να καταλάβω γιατί σχεδόν κανείς απ’ αυτουνούς δεν ήξερε καλή κολύμβηση. Όχι μόνο γιατί οι περσότεροι ήτανε από βαριά επαγγέλματα αλλά άλλη γυμναστική ή μία κι άλλο η άλλη της θάλασσας που θέλει χαλαρότητα και πνεμόνια.

Περατζάδα στη εξέδρα πάνω-κάτω με πρόφαση να πάρουμε κάτι από το μπαρ για να χαρούμε τις κοπέλες που κάναν τη ηλιοθεραπεία τους ξαπλωμένες. Θυμάμαι χαρακτηριστικά την Έλλη την Παπαβλασοπούλου στα πρώτα βήματα της εξέδρας, πάντα στο ίδιο σημείο, πενήντα και βάλε, ρυτιδιασμένη αλλά βαμμένη και φτιασιδωμένη για να πάει σε όπερα, με μαύρο μπικίνι να τηγανίζεται όλη τη μέρα στον ήλιο, και παραδίπλα η φίλη της, η άλλη γριά, η Σαραμαντάραινα, και μαζεύονταν γύρω της σα μελίσσι τα καλοφτιαγμένα κορίτσια της καλής κοινωνίας, και τα δασκάλευε με

ιστορίες, και την ακούγανε με το στόμα ανοιχτό.

Καμιά δεκαριά μέτρα από το τέλος του πόντε, το συρματόπλεγμα για τους καρχαρίες. Εμπήκε απ’ όταν το σαρκοφάγο κήτος έκοψε στα δυο την όμορφη Βάντα κι έσκισε με την ουρά του το στήθος του αρραβωνιαστικού της. Λέγανε ότι το μόνο πράμα που απέμεινε ήτανε μια τούφα απ’ τα μαλλιά της στα χέρια του.

Θυμάμαι και μια Αμερικάνα που ήτανε δασκάλα σε κάτι βουτυρόπαιδα να τους μάθει εγγλέζικα καλοκαιριάτικα -μεγάλη πολυτέλεια για την εποχή εκείνη- που έκανε κάτι ανάποδες βουτιές με πολύ ρίσκο και τούμπουλες – και άφηνε τους άντρες που της κόλλαγαν με το στόμα ανοιχτό. Πρώτη φορά βλέπαμε γυναίκα να κάνει τέτοια σχέδια. Παμέλα νομίζω την έλεγαν.

Ήτανε και κάτι μικρά κωλόπαιδα που πατούσαν στους πάγκους από τις καμπίνες και κάναν μπανιστήρι στις δίπλα άμα γδύνονταν γυναίκες, γιατί το ξύλινο χώρισμα άφηνε ένα κενό που χώραγε μισό κεφάλι. Κι ακουγόταν κάτι στριγγλιές κι έτρεχε ο Λέων ο κλειδοκράτορας να τα διώξει.

Δεν έχω δει πιο ηλιοκαμένο άνθρωπο από τον Λέω που ήτανε ζωσμένος με τις αρμαθιές από κλειδιά των αποδυτηρίων. Πάντα μ’ ένα πλατύ γέλιο που ’δειχνε τα κάτασπρα δόντια του. Και τα βράδια πουλούσε στα διαλείμματα φιστίκια και παγωτά στα θερινά τα σινεμά. Πότε τα προλάβαινε όλα τούτα μετά τόση κάψα… Πολύ κουράγιο είχε ο άνθρωπος που δεν ξέρω τη τύχη του…

Σχεδόν ποτέ δεν καθήσαμε στο εστιατόριο – ήτανε απλησίαστες για μας τους πιτσιτρικάδες οι τιμές. Πέρναμε καμμιά πορτοκαλάδα απ' το μπαρ κι απολαμβάναμε τη μουσική απ' το τζουκ μποξ με το "Α κάζα ντ' Ιρένε" και το "Βίτα μία" (ήτανε της μόδας τότε τα ιταλικά), παίζοντας ποδοσφαιράκι με τα τελευταία κέρματα που μας έμεναν.

Ήτανε κι εκεί κάτι βιρτουόζοι, όπως ο Χάρης που έπαιζε την μπροστινή τριάδα και όπως εκάπνιζε έδινε και στο μεσαίο ξύλινο παίχτη που μάγκωνε την μπάλα μια ρουφηξιά πριν σκοράρει… Αποθέωση! Ήτανε από την Πόλη και προπονιόντουσαν στις σκάμπες τους στου Λεφτέρη και στου Τούρκου τα σφαιριστήρια που ήταν στα καντούνια απέναντι από τα τίλια.

Όταν ερχόντανε οι Βασιλιάδες που μέναν στα θερινά ανάκτορα, η μουσική χαμήλωνε και το βράδυ τις δεκάμισυ σταματούσαν όλα. Ενοχλιόταν η Φρίκη η Σκύλα, παλιό μέλος της ναζιστικιάς νεολαίας.

Πάνω σ' αυτόν τον Πόντε μου ζήτηξε η Ρ. -που έφερνε τ' αμάξια από το γραφείο που τα νοίκιαζε στο συνεργείο που δούλευα- να της τρίψω τη πλάτη με αντηλιακό.
Κι έφτασα στον έβδομο ουρανό. Κείνο το αίσθημα που σου γαργαλάει την καρδιά και παραλύει το μυαλό. Ένοιωσα τέτοια αυτοπεποίθηση, τόσο άντρας, που την επομένη αφιονισμένος έπαιξα τις γροθιές με έναν τεχνίτη, γέμισα αίματα και μ' έδιωξαν απ' τη δουλειά.